

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **D. Y.**, zast. Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s., se sídlem Poděbradská 173/5, Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 11. 2024, č. j. 6 A 86/2024-32, ve znění opravného usnesení ze dne 18. 12. 2024, č. j. 6 A 86/2024-51,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalobkyni **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 28. 11. 2024, č. j. 6 A 86/2024-32, ve znění opravného usnesení ze dne 18. 12. 2024, č. j. 6 A 86/2024-51 (dále jen „rozsudek městského soudu“), jímž bylo výrokem I. rozhodnuto tak, že zásah stěžovatele ze dne 3. 9. 2024, č. j. OAM-0316003/DO-2024, spočívající v tom, že prohlásil dočasnou ochranu žalobkyně za zaniklou, byl nezákonný. Výrokem II. městský soud stěžovateli zakázal pokračovat v porušování práv žalobkyně a přikázal mu, aby obnovil stav před prohlášením zániku a odmítnutím dočasné ochrany žalobkyně zaevidované pod č. j. OAM-0316003/DO-2024. Výrokem III. městský soud rozhodl, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[2] Dne 3. 9. 2024 se žalobkyně dostavila na pracoviště Ministerstva vnitra, odbor azylové a migrační politiky, oddělení pobytu cizinců Střední Čechy IV. za účelem vyznačení štítku prodloužení dočasné ochrany dle § 7c zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny, vyvolaným invazí vojsk Ruské federace (dále jen „zákon č. 65/2022 Sb.“). Stěžovatel žalobkyni štítek prodloužené dočasné ochrany nevyznačil, neboť dospěl k závěru, že dočasná ochrana žalobkyni podle § 5 odst. 8

písm. d) zákona č. 65/2022 Sb., zanikla. O tom stěžovatel sepsal úřední záznam ze dne 3. 9. 2024, č. j. OAM-0316003/DO-2024 (dále jen „úřední záznam“).

[3] Proti tomuto postupu se žalobkyně bránila **žalobou** proti nezákonnému zásahu. V žalobě uvedla, že jí byla dne 6. 3. 2023 udělena dočasná ochrana s účinností do 30. 9. 2024; dne 3. 9. 2024 se dostavila ke stěžovateli za účelem prodloužení dočasné ochrany. Namísto toho jí byl pracovníkem stěžovatele vydán úřední záznam o tom, že její dočasná ochrana zanikla podle § 5 odst. 8 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb., neboť disponovala kanadským vízem W-1. Žalobkyně se domnívala, že zánik dočasné ochrany byl prohlášen ke dni, kdy získala kanadské vízum, tedy zpětně ke dni 26. 7. 2023. Jelikož neměla v úmyslu setrvávat na území České republiky nelegálně a obávala se případného udělení správního vyhoštění, vrátila se do Lvova, a to navzdory útokům, které zde probíhají. Do Kanady nikdy nevycestovala ani to neměla v úmyslu.

[4] Nezákonnost zásahu žalobkyně spatřovala ve skutečnosti, že zánik dočasné ochrany z důvodu udělení víza k pobytu nad 90 dnů jiným státem, je v rozporu se Směrnicí Rady 2001/55/ES ze dne 20. července 2001 o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucím (dále jen „směrnice o dočasné ochraně“) a prováděcím rozhodnutím Rady (EU) 2022/382 ze dne 4. března 2022, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana (dále jen „prováděcí rozhodnutí“). Žalobkyně uvedla, že jí má být udělena dočasná ochrana již na základě skutečnosti, že spadá do kategorie osob dle čl. 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí. Čl. 28 směrnice o dočasné ochraně nezná jako důvod pro vyloučení přístupu cizince k dočasné ochraně *„udělení víza k pobytu nad 90 dnů jiným státem.“* Z tohoto důvodu je podle žalobkyně zákon č. 65/2022 Sb. v rozporu se směrnicí o dočasné ochraně. Směrnice o dočasné ochraně má přímý účinek, a proto nelze § 5 odst. 8 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. aplikovat; tyto závěry vyplývají rovněž z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 9. 2024, č. j. 2 Azs 111/2024-29.

[5] Žalobkyně dodala, že si je vědoma možnosti požádat o dočasnou ochranu znovu a tímto obnovit svůj legální pobyt v České republice bez nutnosti podání zásahové žaloby; tím by však byla vyloučena z okruhu osob, které od roku 2025 budou oprávněny požádat o přejítí na tzv. zvláštní dlouhodobý pobyt, pro nějž je vyžadován předchozí pobyt na základě dočasné ochrany nepřetržitě po dobu 2 let. Z těchto důvodů se žalobkyně domáhala mimo jiné obnovení stavu před prohlášením stěžovatele dočasné ochrany za zaniklou.

[6] Ve **vyjádření** k žalobě ze dne 25. 10. 2024 stěžovatel uvedl, že k nezákonnému zásahu nemohlo dojít, neboť samotné neosvědčení oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany vízovým štítkem podle § 7c zákona č. 65/2022 Sb. do práv žalobkyně nezasahuje, neboť jde pouze o deklaratorní akt, jímž se osvědčuje skutečnost, která nastala ze zákona. Žalobkyně se proto měla dle názoru stěžovatele domáhat ochrany žalobou proti nečinnosti. Stěžovatel přiznal, že po vydání rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 9. 2024, č. j. 2 Azs 111/2024-29, změnil dosavadní praxi a § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. již dále neaplikoval; jelikož žalobkyně nevyužila kanadské vízum, stěžovatel zpětně konstatoval, že k zániku dočasné ochrany žalobkyně nedošlo. Současně dodal, že se žalobkyně dne 3. 9. 2024 na příslušné pracoviště Ministerstva vnitra dostavila a nepředložila pracovníku Ministerstva

pokračování

vnitřní doklad o zajištění ubytování, jak vyžaduje zákon č. 65/2022 Sb. podle § 7b odst. 8. Štítek prodloužené dočasné ochrany jí proto nebylo možné vyznačit.

[7] **Městský soud** žalobě v plném rozsahu vyhověl. Konstatoval, že v dané věci nebylo sporu o tom, že žalobkyně je osobou, které byla udělena ochrana podle § 3 zákona č. 65/2022 Sb. A že je vysídlenou osobou ve smyslu prováděcího rozhodnutí. Sporné dle soudu zůstalo, zda § 5 odst. 8 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. obстоjí ve světle směrnice o dočasné ochraně.

[8] V této souvislosti se městský soud zabýval tím, zda se v daném případě uplatní přímý účinek směrnice o dočasné ochraně vyloučením. Dospěl přitom k závěru, že pro vyloučení aplikace § 5 odst. 8 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. postačí, pokud toto ustanovení zavádí výjimku z dočasné ochrany, kterou směrnice o dočasné ochraně nezná. S odkazem na příslušná ustanovení směrnice o dočasné ochraně a prováděcího rozhodnutí, jakož i soudní judikaturu městský soud konstatoval, že směrnice o dočasné ochraně je založena na principu tzv. minimální harmonizace – tj. směrnice stanoví nejnížší přípustnou hranici ochrany, přičemž státy mohou poskytnout ochranu vyšší, nikoliv však nižší.

[9] Možnost vyloučit osobu z poskytnutí dočasné ochrany upravuje čl. 28 směrnice o dočasné ochraně, přičemž výčet důvodů zde uvedený není demonstrativní. Čl. 28 směrnice o dočasné ochraně ve spojení se stanovením minimální přípustné míry ochrany tvoří dle soudu dohromady jasnou a bezpodmínečnou právní normu. Výjimku v podobě vyloučení udělení dočasné ochrany osobě, která získala vízum k pobytu nad 90 dnů, povolení k pobytu nebo mezinárodní ochranu v jiném státě tato směrnice nepřipouští. Městský soud proto konstatoval, že právní úprava obsažená v § 5 odst. 8 písm. d) zákona o dočasné ochraně není v souladu se směrnicí o dočasné ochraně, když nad rámec směrnice zavádí zcela nové důvody pro vyloučení osoby z dočasné ochrany. Městský soud uzavřel, že stěžovatel nezákonně zasáhl do práv žalobkyně tím, že prohlásil dočasnou ochranu za zaniklou. Tvrzením stěžovatele, že žalobkyni nebylo možné vyznačit vízový štítek, neboť nedoložila doklad o zajištění ubytování, se městský soud blíže nezabýval, protože tento důvod nebyl žalobkyni stěžovatelem nijak sdělen.

[10] V **kasací stížnosti** stěžovatel brojí proti výroku I. a II. rozsudku městského soudu, a to z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění účinném pro rozhodnou dobu (dále jen „s. ř. s.“). Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku dle stěžovatele je dána tím, že nezákonný zásah, kterého se měl dle městského soudu dopustit, spočíval v tom, že žalobkyni vrátil její žádost o dočasnou ochranu jako nepřijatelnou. Žalobkyně však žádost o dočasnou ochranu nepodávala, nýbrž se na pracoviště Ministerstva vnitřní dostavila za účelem vyznačení štítku prodloužené dočasné ochrany dle § 7b a § 7c zákona č. 65/2022 Sb. Stěžovatel odmítl štítek vyznačit, neboť žalobkyni oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany zaniklo podle § 5 odst. 8 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. v důsledku udělení kanadského víza. O této skutečnosti sepsal úřední záznam a pořídil kopie předložených cestovních dokladů. Stěžovatel tedy žalobkyni žádost o dočasnou ochranu nevracel. Městský soud podle výroku rozsudku spatřoval nezákonný zásah v něčem, co se nestalo, a ukládá se mu povinnost, kterou nelze splnit.

[11] Stěžovatel nepopírá, že před vydáním rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 9. 2024, č. j. 2 Azs 111/2024-29, aplikoval § 5 odst. 8 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb., ačkoliv je toto ustanovení v rozporu s unijním právem. Nicméně o nezákonný zásah přesto

nemohlo jít, protože žalobkyně nepředložila doklad o zajištění ubytování na území ve smyslu § 7b odst. 5 zákona č. 65/2022 Sb., tudíž šlítek o prodloužení dočasné ochrany stejně nebylo možné vyznačit. Městský soud na toto tvrzení v odůvodnění napadeného rozsudku reagoval tak, že zmíněný důvod stěžovatel neuvedl v úředním záznamu, a z tohoto důvodu se jím blíže nezabýval. Stěžovatel namítá, že tento postup není správný; stěžovatel sice žalobkyni nevyznačil šlítek stran prodloužení dočasné ochrany z důvodu zániku dočasné ochrany, což nebylo správně; přesto, i pokud by kanadské vízum v pase žalobkyně pominul, šlítek prodloužené dočasné ochrany by žalobkyni vyznačit nemohl, protože nepředložila doklad o zajištění ubytování na území. K nezákonnému zásahu tedy nemohlo dojít. Stěžovatel dodal, že v současnosti nelze šlítek prodloužené dočasné ochrany vyznačit, neboť platnost oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany žalobkyni skončila uplynutím dne 30. 9. 2024 ve smyslu § 7b odst. 8 zákona č. 65/2022 Sb.

[12] **Žalobkyně** se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[13] **Nejvyšší správní soud** přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí městského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a jedná za něj k tomu pověřená osoba s náležitým právnickým vzděláním (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[14] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda rozhodnutí městského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost **není** důvodná.

[16] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku, která měla dle stěžovatele spočívat v tom, že městský soud za nezákonný zásah prohlásil jednání stěžovatele, které se fakticky nestalo a nebylo předmětem řízení.

[17] V této souvislosti považuje Nejvyšší správní soud za podstatné rekapitulovat procesní vývoj v dané věci.

[18] Žalobkyně podala žalobu na ochranu před nezákonným zásahem stěžovatele, přičemž formulovala petity tohoto znění: „*I. Zásah žalovaného spočívající v prohlášení zániku dočasné ochrany podle § 5 odst. 8 zákona č. 65/2022 Sb. ze dne 3. 9. 2024 byl nezákonný.*“ „*II. Žalovanému se zakazuje pokračovat v porušování práv žalobkyně a přikazuje se mu, aby obnovil stav před prohlášením zániku a odmítnutím prodloužení dočasné ochrany žalobkyně.*“ Takto formulovanými petity žalobkyně jasně vymezila předmět řízení, tj. jednání stěžovatele, v němž spatřovala nezákonný zásah.

[19] Městský soud rozsudkem ze dne 28. 11. 2024, č. j. 6 A 86/2024-32, jenž byl zástupci žalobkyně doručen téhož dne a stěžovateli dne 29. 11. 2024, výrokem I. rozhodl tak, že „*Zásah žalovaného spočívající v tom, že žalobkyni vrátil dne 3. 9. 2024 její žádost o dočasnou*

pokračování

ochranu zaevidovanou pod č.j. OAM-0316003/DO-2024, jako nepřijatelnou, byl nezákonný.“ Výrokem II. městský soud rozhodl tak, že „Žalovanému se zakazuje pokračovat v porušování práv žalobkyně a přikazuje se mu, aby obnovil stav před vrácením žádosti žalobkyně o dočasnou ochranu, zaevidované pod č.j. OAM-0316003/DO-2024.“ Výrokem III. městský soud rozhodl, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění tohoto rozsudku se však městský soud zabýval podstatou žalobních námitek, tj. tím, že stěžovatel prohlásil zánik dočasné ochrany podle § 5 odst. 8 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb., což žalobkyně považovala za nezákonný zásah. Městský soud přitom shledal žalobní námitky důvodné a dospěl k závěru, že § 5 odst. 8 písm. d) zmíněného zákona nelze aplikovat pro jeho rozpor se směrnicí o dočasné ochraně; tento závěr městský soud zevrubně odůvodnil.

[20] Dne 16. 12. 2024 podala žalobkyně k městskému soudu žádost o vydání opravného usnesení dle § 54 odst. 4 s. ř. s. Žalobkyně uvedla, že nezákonný zásah stěžovatele nespočíval ve vrácení žádosti o dočasnou ochranu, nýbrž v prohlášení zániku dočasné ochrany žalobkyně a odmítnutí jejího prodloužení. Žalobkyně proto tímto postupem městský soud žádala o to, aby v souladu s § 54 odst. 4 s. ř. s. vydal následující opravné usnesení: „*I. Zásah žalovaného ze dne 3. 9. 2024, č.j. OAM-0316003/DO-2024, spočívající v tom, že prohlásil dočasnou ochranu žalobkyně za zaniklou, a odmítl její prodloužení, byl nezákonný.*“ „*II. Žalovanému se zakazuje pokračovat v porušování práv žalobkyně a přikazuje se mu, aby obnovil stav před prohlášením zániku dočasné ochrany žalobkyně a odmítnutím jejího prodloužení, č.j. OAM-0316003/DO-2024.*“ „*III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.*“

[21] Následně vydal městský soud ve smyslu § 54 odst. 4 s. ř. s. opravné usnesení ze dne 18. 12. 2024, č. j. 6 A 86/2024-51(dále jen „opravné usnesení“). Výrokem I. opravného usnesení městský soud rozhodl tak, že „*Rozsudek zdejšího soudu ze dne 28. 11. 2024, čj. 6 A 86/2024-32, se opravuje tak, že výrok I. rozsudku správně zní: 'Zásah žalovaného ze dne 3. 9. 2024, čj. OAM-0316003/DO-2024, spočívající v tom, že prohlásil dočasnou ochranu žalobkyně za zaniklou, byl nezákonný'.*“ Výrokem II. rozhodl tak, že „*Rozsudek zdejšího soudu ze dne 28. 11. 2024, čj. 6 A 86/2024-32, se opravuje tak, že výrok II. rozsudku správně zní: 'Žalovanému se zakazuje pokračovat v porušování práv žalobkyně a přikazuje se mu, aby obnovil stav před prohlášením zániku a odmítnutím dočasné ochrany žalobkyně zaevidované pod čj. OAM-0316003/DO-2024'.*“ Výrokem III. opravného usnesení městský soud odložil vykonatelnost rozsudku téhož soudu ze dne 28. 11. 2024, čj. 6 A 86/2024-32, do doby, než opravné usnesení nabude právní moci. V odůvodnění opravného usnesení městský soud konstatoval, že při přepisu rozsudku došlo ke zřejmé nesprávnosti, kterou postupem podle § 54 odst. 4 s. ř. s. opravil na návrh žalobkyně. Provedená oprava výroku rozsudku tak dle městského soudu odpovídá žalobnímu návrhu žalobkyně, o němž též bylo v řízení věcně rozhodováno. Současně městský soud konstatoval, že nevyhověl návrhu žalobkyně stran prohlášení nezákonnosti odmítnutí prodloužení dočasné ochrany (čehož se domáhala v žádosti o vydání opravného usnesení – pozn. NSS), neboť toho se podanou žalobou nedomáhala. Městský soud účastníky řízení řádně poučil o možnosti podat kasační stížnost proti opravnému usnesení. Opravné usnesení bylo doručeno dne 19. 12. 2024 do datové schránky zástupci žalobkyně i stěžovatele. Lhůta k podání kasační stížnosti proti opravnému usnesení oběma účastníkům řízení uběhla dne 2. 1. 2025. Nejvyšší správní soud ověřil, že ke dni vydání tohoto rozsudku nebyla kasační stížnost proti opravnému usnesení podána žádným z účastníků řízení.

[22] Podle § 54 odst. 4 s. ř. s. „*předseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti. Týká-li se oprava výroku, vydá o tom opravné usnesení a může odložit vykonatelnost rozsudku do doby, dokud opravné usnesení nenabude právní moci.*“

[23] V projednávaném případě je zřejmé, že se městský soud dopustil nesprávnosti, když rozsudkem ze dne 28. 11. 2024, č. j. 6 A 86/2024-32, výrokem I. a II. rozhodl o jednání, kterého se stěžovatel nedopustil, a tím vykročil z předmětu řízení, jak byl žalobkyní vymezen v žalobě ze dne 25. 9. 2024. V důsledku tohoto postupu soudu se výroková část rozsudku dostala do rozporu s odůvodněním, což mohlo předznamenat nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[24] Nejvyšší správní soud poznamenává, že podle ustálené judikatury platí, že § 54 odst. 4 s. ř. s. soudu umožňuje, „*aby v rozhodnutí opravil početní a písařské chyby a zjevné nesprávnosti, které jsou podobného původu jako písařské chyby. Za zjevnou nesprávnost tak může být považována pouze chyba, ke které došlo zjevným a okamžitým selháním v duševní či mechanické činnosti osoby, za jejíž účasti bylo rozhodnutí vyhlášeno či vyhotoveno, a která je každému zřejmá. Zřejmost takové nesprávnosti vyplývá především z porovnání výroku rozhodnutí s jeho odůvodněním, případně i z jiných souvislostí*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2007, č. j. 4 Ans 3/2006-123, č. 1177/2007 Sb. NSS, který navazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 27. 9. 1968, sp. zn. 2 Cz 57/68, publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 37/1969). Ústavní soud v nálezu ze dne 22. 4. 2014, sp. zn. II. ÚS 1678/13, mimo jiné zdůraznil, že postup dle § 54 odst. 4 s. ř. s. slouží výhradně k opravě zjevných chyb soudních rozsudků, přičemž „*zjevná nesprávnost*“ je neurčitým právním pojmem, jehož naplnění je třeba vždy dovozovat z kontextu skutkových a právních okolností (vztahujících se k opravovanému rozsudku a celé věci); Ústavní soud dále konstatoval, že otázku „*zjevnosti*“ nesprávnosti je nutné hodnotit vždy z pohledu účastníka soudního řízení, jemuž je rozhodnutí adresováno, nikoliv soudu.

[25] V souladu s uvedenou judikaturou se Nejvyšší správní soud zabýval tím, zda „*nesprávnost*“ rozsudku byla „*zjevná*“, a to z pohledu účastníků řízení; dospěl přitom k závěru, že ano. Žalobkyně již v návrhu na vydání opravného usnesení namítala, že městský soud ve výroku rozsudku ze dne 28. 11. 2024, č. j. 6 A 86/2024-32, označil za nezákonné jednání stěžovatele, kterého se nedopustil a které nebylo předmětem žaloby. Obdobně se v kasační stížnosti vyjádřil rovněž stěžovatel, který doplnil, že mu byla uložena povinnost, kterou nemůže splnit; stěžovatel současně přiznal své pochybení, když na případ žalobkyně aplikoval § 5 odst. 8 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. V odůvodnění rozsudku se přitom městský soud zevrubně zabýval žalobními námitkami a hodnotil jednání stěžovatele, jak bylo označeno žalobkyní v petitech žaloby a jak vyplývá z předložené spisové dokumentace správního orgánu.

[26] S ohledem na skutkové okolnosti případu má Nejvyšší správní soud za to, že „*nesprávnost*“ rozsudku městského soudu byla pro účastníky řízení „*zjevná*“ ve smyslu výše zmíněné judikatury. Existoval zde prostor pro postup dle § 54 odst. 4 s. ř. s. Žádný z účastníků řízení se proti opravnému usnesení nevymezil, ačkoliv to udělat mohl. Výroková část, jakož i odůvodnění opraveného rozhodnutí městského soudu spolu korelují, a lze tedy uzavřít, že opravným usnesením došlo k nápravě stavu, který zde před jeho vydáním

pokračování

existoval. Jinými slovy, výroky rozsudku městského soudu ze dne 28. 11. 2024, č. j. 6 A 86/2024-32, ve znění opravného usnesení ze dne 18. 12. 2024, č. j. 6 A 86/2024-51, mají oporu v odůvodnění a jednotlivé části napadeného rozhodnutí jsou ve vzájemném souladu. Městský soud zhojil nesprávnost výroků formulovaných v rozsudku zde dne 28. 11. 2024 zákonem aprobovaným způsobem.

[27] Ve světle výše uvedeného Nejvyššímu správnímu soudu nezbyvá než konstatovat, že námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu je s ohledem na shora předestřený procesní vývoj soudního řízení bezpředmětná. Je pravda, že k nápravě došlo až poté, co stěžovatel podal k Nejvyššímu správnímu soudu kasační stížnost. Stěžovatel měl možnost na opravné usnesení reagovat, čehož však nevyužil. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku není důvodná.

[28] Stěžovatel dále namítá, že o nezákonný zásah nemohlo jít, protože žalobkyně nesplnila další zákonnou povinnost nutnou k vyznačení štítku prodloužené dočasné ochrany, když nepředložila doklad o zajištění ubytování ve smyslu § 7b odst. 5 zákona č. 65/2022 Sb.

[29] K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že v předloženém správním spise je založený úřední záznam, z něhož vyplývá, že žalobkyni nebyl vyznačen štítek víza k pobytu nad 90 dnů, jímž se dle § 7c zákona č. 65/2022 Sb. osvědčuje prodloužení dočasné ochrany, z důvodu toho, že jí dočasná ochrana podle § 5 odst. 8 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb., zanikla. Z úředního záznamu však neplyne žádný jiný důvod, pro který by žalobkyni neměl být štítek vyznačen, a to navzdory tomu, že úřední záznam mimo jiné počítá s důvodem nevyznačení štítku kvůli nepředložení dokladu o zajištění ubytování na území ve smyslu § 7b odst. 5 zákona č. 65/2022 Sb. Ostatně, této skutečnosti si stěžovatel je vědom.

[30] Poprvé stěžovatel zmínil důvod nevyznačení štítku, respektive zániku dočasné ochrany z důvodu nepředložení dokladu o ubytování až ve vyjádření k žalobě ze dne 25. 10. 2024. V prvé řadě je s ohledem na výše uvedené nutné podotknout, že tvrzení stěžovatele nemá oporu ve správním spisu. Současně si nelze nevšimnout skutečnosti, že stěžovatel v podáních adresovaných soudu uváděl stran identifikace žalobkyně jako místo jejího pobytu v České republice adresu X, a to navzdory tomu, že žalobkyně již v žalobě uvedla, že se nyní nachází v důsledku postupu stěžovatele na Ukrajině. O pravdivosti tvrzení stěžovatele proto panují důvodné pochybnosti. Samotná žalobkyně uvedla, že ubytování v České republice (kde se ke dni 3. 9. 2024 nacházela již přes dva roky, přičemž hranice České republiky ode dne, kdy sem v důsledku ruské invaze na území Ukrajiny přicestovala v prvním kvartálu roku 2022, neopustila) zajištěné měla.

[31] V nyní projednávané věci však není prostor pro zjišťování toho, zda je tvrzení stěžovatele pravdivé, či nikoliv. Stěžovatel v úředním záznamu jasně označil jediný důvod, pro který nevyznačil žalobkyni štítek prodloužené dočasné ochrany, a sice důvod podle § 5 odst. 8 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. V důsledku tohoto postupu žalobkyně ztratila právní titul k legálnímu pobytu na území České republiky, načež vycestovala na Ukrajinu, kde stále probíhá ozbrojený konflikt. Nezákonnost zásahu ve vztahu k důvodu nevyznačení štítku prodloužené dočasné ochrany přitom nesporně ani sám stěžovatel.

[32] Stěžovatel nezpochybnitelně označil jediný důvod pro nevyznačení štítku prodloužené dočasné ochrany, čímž vymezil rozsah i obsah obrany žalobkyně a následného soudního řízení. Dle ustálené judikatury přitom platí, že důvody správního rozhodnutí nelze doplňovat až v řízení o žalobě (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002-25, č. 73/2004 Sb. NSS nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2021, č. j. 10 Afs 352/2019-26, č. 4243/2021 Sb. NSS). Jakkoliv se zmíněná judikatura vztahuje k žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, v tomto případě ji lze analogicky aplikovat na posuzovaný případ. Stěžovatel není oprávněn domýšlet další důvody svého postupu až ve vyjádření k žalobě. Tento postup je nepřipustný *nota bene* v situaci, kdy k „vývoji“ tvrzení stěžovatele stran důvodu nevyznačení štítku prodloužené dočasné ochrany dochází až poté, co uběhla doba, do kdy byla žalobkyni dočasná ochrana prodloužena (30. 9. 2024). Opačný přístup by vedl k zásahu do práva žalobkyně na spravedlivý proces, neboť by fakticky ztratila možnost jakkoli se postupu správního orgánu bránit.

[33] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud neshledal kasační námitky stěžovatele důvodné a kasační stížnost zamítl. Po vydání opravného usnesení již odpadly pochybnosti ohledně obsahu nezákonného zásahu, a stěžovatel je povinen postupovat v souladu s výrokovou částí napadeného rozsudku ve znění opravného usnesení.

[34] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, tudíž by jí náležela náhrada nákladů řízení proti neúspěšnému stěžovateli. Ze spisu však nevyplývalo, že by žalobkyni náklady v řízení vznikly. Žalobkyně byla v řízení zastoupená Organizací pro pomoc uprchlíků, z. s.; tato právnická osoba sice nemá právo na odměnu za zastupování, má však právo na náhradu účelně vynaložených nákladů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2008, č. j. 4 Azs 51/2008-79). Tyto náklady však soudu nedoložila. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 31. ledna 2025

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu